

Og med eet jog den Tanke forløsende igennem ham, at han jo slet ikke behøvede at skilles fra hende allerede her. Han kunde jo følge Moderen paa Rejsen, uden at nogen fik det at vide, . . . ledsage hende som en hemmelig Æresvagt paa Nattefarten over Kattegat og gaa iland ved et af de Stoppesteder i Fjordmundingen derhjemme, hvortil Skibet vilde komme den næste Dag i de tidlige Morgentimer. Han vilde derfra kunne naa en Station paa den østjyske Bane i Løbet af Formiddagen og være tilbage i København om Aftenen.

Han saae paa sit Ur. Der var knap to Timer igen til Skibets Afgang; der kunde følgelig ikke være Tale om at naa ud til Jakobe, som var den eneste, der behøvede at vide om denne Rejse. Han maatte altsaa nøjes med at skrive til hende.

Han kaldte paa Opvarteren og bad om Papir og Skrivetøj.

Men da han havde faaet dyppet Pennen, følte han, hvor vanskeligt det vilde være for ham at forklare sig ordenlig i et Brev; og efter nogen Overvejelse forlangte han en Telegramblanket. Han maatte hellere sende en ganske kort Meddelelse, der oplyste det nødvendigeste. Saa vilde Jakobe nok af sig selv forstaa Resten.

Paa Vejen hjem til Hotellet fik han et nyt Indfald. Naar han dog nu kom til Jylland, tænkte han, vilde det jo være urimeligt, om han ikke